

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2021 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa T. B. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę:

- 1. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz T. B. kwotę 6.817,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty;**
- 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;**
- 3. o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. i ustalając, że powód wygrał proces w 71%, szczegółowe ich rozliczenie pozostawił do rozstrzygnięcia referendarzowi sądowemu;**
- 4. nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz T. B. kwotę 538,68 zł tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki.**

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożyła strona powodowa zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie punktu 2 i 3 wyroku i zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego oraz materialnego w postaci naruszenia art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 6 kc , a finalnie – art. 361 § 1 i 2 kc i art. 354 § 2 kc poprzez błędne, nielogiczne i sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym dokonanie oceny, że pozwany wykazał, że w dniu 30 września 2019 r. skutecznie złożył poszkodowanemu bezpośrednio, a także za pośrednictwem powoda ofertę najmu pojazdu zastępczego w cenie 69 netto, niedokonanie oceny, że w świetle opinii biegłego ds. mechaniki pojazdów stawki najmu rzekomo oferowane przez pozwanego były zupełnie nierealne, bowiem były o ponad połowę niższe niż dolna granica stawem rynkowych. Skarżący zarzucił również wypaczenie pojęcia rozkładu ciężaru dowodowego poprzez wadliwe przyjęcie, że pozwany wykazał fakt złożenia poszkodowanemu oferty organizacji samochodu zastępczego.

W związku z podniesionymi zarzutami skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda także kwoty 2.833,27 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna. Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Za niezasadny uznać należy zarzut przekroczenia przez Sąd I instancji granicy swobodnej oceny dowodów, bowiem skuteczna obrona stanowiska skarżącego w tym zakresie wymagałaby wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1998 r. II UKN 151/98 - OSNAPiUS 1999/15/492; z 4 lutego 1999 r. II UKN 459/98 - OSNAPiUS 2000/6/252; z 5 stycznia 1999 r. II UKN 76/99 - OSNAPiUS 2000/19/732). Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Zdaniem Sądu

Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób należyty wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja powoda nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu które podważałyby prawidłowość dokonanej oceny. Naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna - czego, zdaniem Sądu Okręgowego, skarżący we wniesionej apelacji nie uczynił.

Skarżący zarzuca, że Sąd Rejonowy sprzecznie ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym dokonał oceny, że pozwany wykazał, że w dniu 30 września 2019 r. skutecznie złożył poszkodowanemu bezpośrednio, a także za pośrednictwem powoda ofertę najmu pojazdu zastępczego w cenie 69 netto, niedokonanie oceny, że w świetle opinii biegłego ds. mechaniki pojazdów stawki najmu rzekomo oferowane przez pozwanego były zupełnie nierealne, bowiem były o ponad połowę niższe niż dolna granica stawem rynkowych.

Należy zwrócić uwagę, że zeznania świadka M. K. potwierdzają stanowisko pozwanego, że nie był on w ogóle zainteresowany dostarczeniem pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela i nie interesowały go stawki wynajmu. Od razu wynajął samochód od powoda ponieważ jak stwierdził posiadał pełne ubezpieczenie i nie był zainteresowany wysokością stawki za wynajem. A zatem w żadnym zakresie poszkodowany nie współpracował z ubezpieczycielem w zakresie minimalizacji szkody. Należy podnieść, że obowiązujące przepisy regulujące odpowiedzialność odszkodowawczą, w szczególności art. 361 § 1 kc, nie dają podstawy do automatyzmu przy orzekaniu o zwrocie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego ma umożliwić poszkodowanemu zachowanie takiego standardu życia codziennego, jak gdyby wypadek nie miał miejsca. Z drugiej strony koszty wynajęcia samochodu zastępczego muszą być utrzymane w rozsądnych granicach, a ocena zasadności ich ponoszenia i wysokości podlega ocenie sądu tak, jak wysokość każdego innego roszczenia odszkodowawczego. Jakkolwiek poszkodowany nie jest obowiązany poszukiwać najtańszej oferty wynajmu, to jednak spoczywa na nim powinność zaniechania działań zwiększających szkodę (art. 363 kc i art. 354 kc), co wyraża się w zakazie generowania kosztów najmu pojazdu ponad niezbędny zakres. Jeżeli bowiem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu, zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, to koszty te (w zakresie nadwyżki) winny obciążać poszkodowanego.

W niniejszej sprawie poszkodowany nie był zainteresowany dostarczeniem pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela, mimo wyrażonej przez niego gotowości i przekazaniu informacji o firmach wynajmujących i stawkach za wynajem. Można zatem zasadnie uznać, że swoim działaniem poszkodowany przyczynił się do powiększenia szkody.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację i na podstawie art. 98 kpc orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.